

280201

CC Cluj / Central University Library Cluj

Janer de argint

Mă aflam în orașul San Francisco. Un vânzător încerca toate mijloacele de reclamă posibile, să ne trezească interesul pentru o mașină electrică de bărbierit. Face așa, și pe dincolo, zicea el, demonstrând. Economisește timp, bani, răbdare, și vă cruță fața. De fapt nu era nimic în materie de bărbierit, ce mașina aceasta n'ar fi făcut în chip desăvârșit.

El o luă și arată cât de ușor se lucrează cu ea. O opri și arată cât de repede se poate curăți.

Eram cu totul interesați. Am luat-o și noi în mână și ne-am uitat la ea, apoi am pus-o la loc, și iarăși am luat-o. Eram gata gata s'o cumpărăm.

Dar n'am cumpărat-o. Deodată interesul nostru s'a răcit în chip vădit. Am pus aparatul jos pentru ultima dată și ne-am întors să plecăm. De ce?

Am observat că vânzătorul era foarte nebărbierit.

Pe când ne depărtam, ne gândeam cum mulți creștini nu reușesc să „vândă” creștinismul lor altora din pricină că nu l-au aplicat mai întâi pe inimile și fețele lor.

John Wesley, marele întemeietor al metodismului, zicea despre Biblie ceva ce merită să fie știut și ținut minte:

— Biblia trebuie să fi fost isvodită fie de către oameni buni sau îngeri, fie de oameni răi sau de demoni, fie că Dumnezeu este autorul ei.

— Dar ea n'a putut fi isvodită de oameni buni sau de îngeri, căci ei n'ar fi vroit și nici n'ar fi putut să facă o carte în care ar fi trebuit să mîntă ori de câte ori ar fi scris: „Așa vorbește Domnul”, dacă aceasta ar fi fost produsul propriei lor imaginații.

— Ea n'a putut fi isvodită nici de oameni răi sau de demoni, deoarece ei n'ar fi putut face o carte care să poruncească tuturor împlinirea datoriei, care să interzică tuturor păcatul și să osândească propriile lor suflete la piere veșnică.

— Prin urmare trebuie să tragem concluzia că Biblia trebuie să fi fost dată prin inspirație divină.

Fetița unui predicator nu putea să ajungă la rezolvarea unei anumite chestiuni. Foarte neliniștită, ea veni să po-

vestească lucrurile bunicului ei, cu speranța că acesta o va scetafe din încurcătură.

— Bunicule, îi zise ea, Alice mi-a spus că luna este o brânză, dar eu nu cred aceasta.

— De ce nu crezi? o întrebă bunicul.

— Pentrucă nu este adevărat.

— Dar de unde știi că nu este adevărat?

— Dar tu crezi că este adevărat? întrebă fetița pe bunicul ei.

— Trebuie ca tu însuși să ajungi a afla dacă aceasta este sau nu adevărat.

— Dar cum?

— Gândește-te bine, îi zise bunicul.

Copila plecă, luă Biblia, și începu să citească primul capitol din Genesa. La un moment dat lăsă Biblia și alergă într'un suflet în biroul bunicului său.

— Bunicule! am găsit, zise ea; luna nu este o brânză, căci ea a fost făcută înaintea vacii.

Bătrânul predicator regăsisse, în seara aceasta, entuziasmul și ardoarea primei sale tinereți. El proiectase asupra minților celor de față adevărurile luminoase, pronunțase cuvinte care liniștesc conștiințele și în glasul său vibra se iubirea de Dumnezeu și de oameni și o imensă compătimire pentru cei vinovați, — simțăminte care mișcă inimile cele mai împietrite. Discursul său cucerise auditoriul.

Când cobori dela amvon, un profesor de retorică se aproprie de el.

— Domnule, îi zise el, eu mă pricep în arta vorbirii și până în seara aceasta credeam că n'am neglijat niciunul din secretele artei de a convinge. Dar dvs, aveți ceva ce n'am eu. Vă rog să-mi spuneți și mie ce este aceasta?

— Vă înșelați, domnule. Eu n'am nimic ceea ce să n'aveți și dvs. Dar eu sunt în stăpânirea cuiva pe care dvs. puteți să-l cunoașteți și care dorește să între în legătură cu dvs.: Isus Hristos.

Și în scurte cuvinte, bătrânul predicator prezentă tărâmului profesor pe Isus, puterea Sa, viața Sa, inspirația Sa.

Un bătrân serv al lui Dumnezeu, zicea într'o zi în rugăciunea sa: „Doamne, îți mulțumesc că m'ai înzestrat cu un instrument cu zece coarde spre a preamări laudele Tale. Tu mi-ai dat doi ochi spre a contempla numai pe Isus. Mi-ai dat două urechi spre a asculta vocea Ta în Cuvântul Tău. Mi-ai dat două mâini spre a lucra pentru Tine. Mi-ai dat două picioare spre a merge în calea poruncilor Tale. Mi-ai dat o limbă spre a vesti mărirea și îndurarea Ta. Mi-ai dat o inimă pentru a Te iubi în toate zilele vieții mele. Te rog, Doamne, să faci ca această harfă cu zece coarde să fie totdeauna acordată, și să cânt din toată ființa mea în onoarea și spre slava Ta! Amin”.

Amicul Tinerimii

Revistă bimestrială pentru îndrumarea morală a Tineretului

Carul sufletului

Intr'un număr precedent al acestei reviste făcusem câteva observațiuni — pe marginea unei notițe de ziar — cu privire la influența nefastă a filmului și cinematografului în genere asupra vieții tineretului.

Am arătat atunci, pe scurt, că această invenție minunată, care putea să fie folosită cu cel mai mare succes pentru educarea masselor în ce privește cunoașterea planetei noastre și progresul civilizației, a ajuns cel mai teribil mijloc de generalizare a desfrăului și imoralității sub orice formă. Miasmele ucigătoare ale filmului — așa cum se prezintă astăzi — se întind peste tot, pătrunzând în sufletele tuturor, înăbușind orice tendință morală, atrăgând atenția dela realitate și preocupările serioase și folositoare ale vieții spre o lume de închipuire, trezind poftă degradatoare, încurajând la fapte cari sunt sancționate de legi, și câte și mai câte alte răutăți, cari rod neîncetat, ca un cariu, trunchiul vitalității neamului omenesc.

Oricât ar încerca cineva să nu vadă lucrurile într'o înfățișare așa de pesimistă, nu poate să rămână nepăsător față de răul acesta care nimiceste ce are un popor mai scump și mai sfânt — sufletul generației de mâine. E lucru de mirare că cei cari au pe suflet destinele neamului, nu iau măsuri imediate pentru stăvilirea răului ale cărui urmări sunt vădite la tot pasul. Faptul că unele spectacole de cinema sunt interzise elevilor de către educatorii tineretului nostru, este o dovadă pipăibilă că ei recunosc primejdia. Dar măsura aceasta este cât se poate de mărginită și cu totul lipsită de spirit pedagogic. Este bine cunoscută predispoziția firii omenești de a face tocmai ceea ce ii este interzis. Și pe lângă aceasta sancționarea cu eliminarea din școală, aplicată recidiviștilor, n'a micșorat cu

nimic gravitatea situației. Datoria noastră este să salvăm, să câștigăm, sufletul tineretului. Măsura ce trebuie luată este de a lucra cu tact pentru a convinge pe cei fără experiență să meargă pe drumul ce le va aduce fericire lor și societății.

Conducătorii tineretului din apusul Europei și din America au simțit primejdia și s'au organizat în Ligi și Comitete în cadrul cărora se discută posibilitățile de redresare a moralității în rândurile celor tineri, cari sunt atrași pe căi primejdioase tocmai din pricina imitării a ceea ce li se prezintă în filmele de cinema. Delegatul britanic la Comitetul Ligii pentru Educarea Copiilor și Tineretului numea aceasta „o chestiune urgentă”, și avea foarte mare dreptate, pentru că un foarte mare procent, dacă nu chiar sută la sută, din filmele de cinema, sunt de-a dreptul dăunătoare sufletului ușor de modelat al celor tineri.

Părinți, învățători, conducători ai tineretului, toți trebuie să știe de ce subiectul acesta este „o chestiune urgentă”. Tocmai pentru a se da un răspuns

Munca serioasă pentru cultura sufletului și minții trebuie să înceapă în zorile vieții.

la o astfel de întrebare, s'a pornit o cercetare să se vadă anume cari sunt efectele filmelor de cinematograf asupra funcțiunilor fiziologice și asupra sufletului.

Efecte fizice

Ar fi plin de interes și foarte edificator raportul unui medic specialist în boli de nervi în urma unei anchete făcută în rândurile cineaștilor. Este lucru știut că generația noastră este dornică de senzational. Ea a sorbit cu nesăț până în fund căruș plăcerilor. Dar, de parte de a i se potoli setea, aceasta a crescut. Și atunci nu se cruță niciun sacrificiu pentru obținerea unui pic de satisfacție prin stoarcerea sufletului ei sterp și plictisit. Perfect cunoscători ai situației, patronii întreprinderilor cinematografice caută să corespundă nevoilor. De aceea toarnă filme cu subiectele cele mai sensazionale, ce încordează nervii la maximum. Scene de războaie cu mari vărsări de sânge, crime, banditisme, scene de amor ilegitim în cari personagiile sunt puse în situațiile cele mai critice, etc, sunt cele mai căutate. Toate acestea influențează profund funcțiunile organismului omenesc, dând naștere la o mulțime de boli de nervi, boli de inimă, cari seamănă pretutindeni numai nefericire și moarte. Nu rareori s'au întâmplat cazuri de leșin și isterie

Ciupercile cresc peste noapte

prin sălile de spectacole cinematografice. Alteori mamele, cari venise acolo împreună cu copiii lor, au trebuit să plece cu ei înspăimântați de cine știe ce scene teribile pe cari le văzuse pe ecran. Și să nu uităm că scenele acestea se imprimă atât de puternic în minte, încât durează multă vreme. Efectele lor însă nu dispar odată cu uitarea lor. Ele se strâng tot mereu, așa cum se strâng murdăriile pe fundul unui lac, influențând viața fizică și sufletească de mai târziu. Iată deci cinematograful o pepinieră pentru casele de boli nervoase și, în fază ultimă, un asociat zelos și foarte priceput al caseilor de pompe funebre.

Iată ce povestește o persoană competentă în urma unei anchete în rândul copiilor:

„Acum câțiva timp am luat doi copii — unul în clasa întâia primară și celălalt în vârsta preșcolară — în trăsura mea, spre a face o călătorie în provincie. Credeam că le voi putea arăta lucruri interesante.

„Iată ce flori frumoase pe marginea drumului, și ce iarbă verde, zisei eu.

„Dar, unchiule, balaurul a omorât pe om, nu-i așa? întrebă cel mai mare.

„Priviți, copii, iată o veniță cum se urcă pe copac. Nu-i așa că e foarte drăgălașă? încercai eu să evit răspunsul la întrebarea lui.

„Balaurul cel mare a omorât pe om, nu-i așa unchiule? stăruie cel mic.

„Să ne dăm jos să vedem mai bine veverița, dădui eu ideea.

„Nu, nu! țipară ei deodată. Nu vrem să mergem. Balaurul era în iarbă. El a omorât pe om.

„Am observat cum se prinsese cu mânuțele de rezemătoarea scaunului dela trăsură, și tremurau din tot corpul. Nervii lor erau excitați și sufletele lor frământate de scenele înspăimântătoare pe cari le văzuse la un spectacol de cinematograf în săptămâna trecută.

„Când iei parte împreună cu copilul la un spectacol de cinema, știi că la el emoțiile sunt de trei ori mai puternice decât la tine? Și dacă copilul tău este iritabil din fire, încordarea nervilor și puterea emoțiilor vor fi de opt până la zece ori mai puternice la el decât la un adult.”

Vă închipuiți atunci tragedia! Dar influența filmului nu se mărginește numai la partea aceasta fiziologică, ci se resfrânge într-o măsură și mai mare asupra sufletului.

Efecte asupra sufletului

Filmul schimonosește caracterul și canalizează actele sufleteste spre ruină. Influența lui asupra sufletului vine pe două căi: una indirectă, slăbirea puteri-

lor de viață ale corpului, și alta directă. Se știe, fără să mai insistăm, că un bolnav de nervi nu mai este stăpân pe sine, și nu mai poate fi socotit răspunzător de faptele sale, cari nu pot fi altfel decât rele. Slăbirea sistemului nervos duce la neamastenie, aceasta are ca efect de multe ori o depresiune sufletească, și de aici nu mai este decât un pas până la revolver, ștreang, sau alt mijloc pentru curmarea finului unei vieți chinute. Iată cum s'ar explica deseale sinucideri între cei cari n'au ajuns nici vârsta de douăzeci de ani. Aceasta ar forma o problemă de cercetare pentru sine.

Cinematograful este o școală în care crima și viciul sunt prezentate într-o formă frumoasă, artistică. Nu trebuie să ne mirăm deloc când auzim și vedem cum se înmulțește numărul criminalilor precoci. Este un efect natural al celor amintite.

S'a amintit mai sus de reglementarea participării elevilor la spectacolele de

cinema — o încercare de a se categorisi filmele în bune și rele. În legătură cu aceasta mi-am adus aminte de o întâmplare de pe vremea când eram elev al unui liceu. N'aveam voie să mergem la cinematograf decât când găsea de cuviință conducerea liceului. Spre marea noastră satisfacție, am primit odată învoierea să vedem filmul „Gangsterii”. Era vorba de niște banditisme, furturi de bijuterii, crime, etc. Se zicea că ar fi pentru noi un film „moralizator”, că adică să nu ne facem „gangsteri” mai târziu. Dar „gangsterii” aceia din film ni s'au părut a fi niște oameni adorabili. Se merita să fie imitați. Câteva zile la rând nu mi-am putut ține gândurile acasă. Simțeam o deosebită plăcere să reeditez în minte-mi toată acțiunea prezentată în film, și mă simțeam atras de romanele polițiste ale lui Conan Doyle. Cum se vede, un rău niciodată nu vine singur.

A doua zi unul dintre colegii noștri mai ingenios și cu apucături de mare ștrengar a lansat un nou joc: „Gang-

sterii”. Era vorba de simulări de crime, detectivi, evadări din închisorile cele mai grozave, salve de revolvere — din fericire cu dopuri de plută atunci.... mai târziu, se va vedea! Tema jocului era inspirată de filmul „recomandat”. Nu era lucru rar să vezi pe mulți dintre elevii de 14—15 ani uitându-se pe sub sprâncene cu niște priviri întunecate și cu fruntea încruntată. Niște gangsteri în miniatură! Ba unul, ca să fie și mai „gangster” decât toți, furase un revolver al lui tată-său și umbla cu el în buzunar, acostând pe câte cineva cu cuvintele: „Mâinile în sus! Banii!” Nu mă gândeam atunci, dar mă gândesc astăzi: Va fi greu acelui copil să pună mână mai târziu pe un revolver încărcat și să doboare la pământ pe cineva care în mintea lui bolnavă ia înfățișarea celui mai înverșunat dușman, așa cum în mintea învăpăiată de spiritul cavalerismului medieval a lui Don Quijote, morile de vânt luau înfățișarea de smei, sau turmele de oi cine știe ce fiare sălbatice din Sudanul african? O, nu! Și câte cazuri s'au întâmplat!

Nu de mult citeam de o întâmplare petrecută în Polonia, cum un tânăr omorise cu cuțitul pe tovarășul de joacă în timp ce se găseau într-o pădure din marginea orașului lor. La întrebarea anchetatorilor, de ce a făcut această crimă, a răspuns foarte cinic: „Am văzut la cinematograful!” Comentarii? Nu e nevoie.

O tânără, din fire predispusă spre obesitate, dorea să aibă silueta stelei de cinema Greta Garbo. S'a supus unui tratament dietetic foarte aspru, și aceea care avea să devină o nouă stea de cinema, a apus în negura momântului înainte de a răsări. Sunt tinere cari își închipuie că viața nu are alt scop decât a ajunge stea de cinema. Și cum idealul este irealizabil, ajung într-o stare de abatere sufletească, ce se termină cu sinuciderea. Dovezi? Nenumărate!

Departee de a fi epuizat subiectul, trebuie să ne oprim aci. Iată cauzele, iată efectele. S'a dus o campanie împotriva scrierilor cu caracter pornografic și de aventuri. Dar aceleași subiecte sunt prezentate în filme, fără ca cineva să se sesizeze. Și aceasta trebuia să se întâmple cu atât mai mult, cu cât filmul este și mai puternic în a înflăcări imaginația. Interzicerea spectacolelor de cinema este o măsură cât se poate de arbitrară și fără niciun efect bun. Dacă se ia ceva tineretului, trebuie să i se dea altceva. Mai multă viață în natură, o mai mare apropiere de sufletul tineretului, trezirea interesului pentru ocupațiuni practice și folositoare, iată câteva din remediile ce se pot folosi cu succes pentru combaterea primejdiei ce ne amenință.

M. Ionescu

Deviza tineretului

„Căci pentru mine a trăi este Hristos și a muri este un câștig“.

Pavel

În istoria omenirii avem nenumărate exemple de mari comandanți de oștire, cari în momentul suprem și-au pus viața în primejdie, numai și numai să câștige biruința.

Ostașii, văzând pe iubiții lor comandanți murind la datorie pe câmpul de onoare, au uitat de viața lor și au mers tot înainte, entuziasmați de jertfa lor.

Bunul nostru Comandant, Prințul Emanuel, „a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei“.

Dacă privim cu toată iubirea la Mântuitorul nostru Isus și dacă-L urmăm cu devotament în lupta pe care o avem de dus ca adevărați creștini, atunci razele iubirii Sale vor pătrunde în inima noastră și viața Sa va fi oglindită în viața noastră. Urmărind calea plină de lumină a vieții Sale, vom vedea că „din ieslea din Betleem până pe crucea de pe Golgota, Isus urma într-una calea jertfirii de Sine și nu căuta să fie scutit de muncă grea, de călătorii oboșitoare, sau de griji cari istovesc“.

Pe calea aceasta a jertfei a pornit și apostolul Pavel, după vedenia pe care a avut-o pe drumul Damascului. Pătruns de iubirea lui Isus a pornit voios la luptă împotriva răului, ca să smulgă pe oameni de sub puterea păcatului. „Pot totul în Hristos, care mă întărește“, spunea el în focul luptei.

Suntem îndemnați astăzi să călcăm și noi pe urmele sale, după cum și el a călcat pe urmele lui Hristos.

A sosit timpul când noi, tinerii, mai mult ca oricând, să ne luminăm și să pornim la luptă sfântă, garanția biruinței depline fiindu-

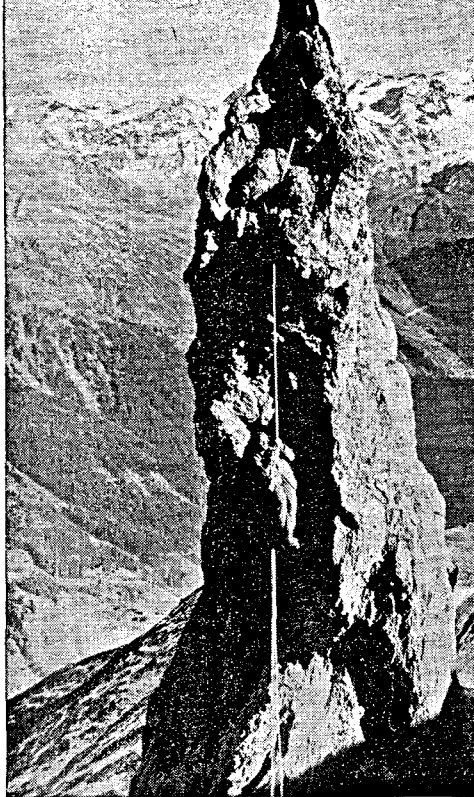
ne dată de însuși Comandantul nostru, care n'a suferit nicio înfrângere. Corabia omenirii plină de drumeți e purtată în voia valurilor, biciuită de furtună, gata să se scufunde din clipă în clipă. Unii călători s'au retras în cabinele lor — inimile lor păcătoase — nevrând să ia seama la primejdia ce-i amenință, iar alții stau pe bord, prevăzând primejdia, și așteaptă cu înfrigurare să le vină de undeva salvarea.

Generalul nostru dă comanda:

„Duceți-vă“, și fiecare din noi să fim o adevărată barcă spirituală de salvare pentru cei de pe bord, și o adevărată trambiță răsunătoare pentru cei din cabine. Toți trebuie să știe că singurul S. O. S. este Hristos. Chiar dacă valurile se vor năpusti asupra noastră, trebuie să știm că „a trăi este Hristos și a muri este un câștig“.

Cei cari își păstrează viața pentru ei, o vor pierde, dar cei cari își dau viața pentru salvarea altora, o vor câștiga. Ei vor fi încununăți cu fericirea și slava lui Dumnezeu.

Bucuria Mântuitorului era să-și dea viața pentru salvarea altora și ca preț al morții Sale, Tatăl I-a dat dreptul să stea la dreapta scaunului Său de domnie.

Tot mai sus....

Tinerii din zilele noastre vor avea același privilegiu, dacă vor duce lupta până la capăt. Făgăduința le este dată de Insuși Comandantul lor: „Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am zezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie“.

Iată ce bucurie ne este pusă în față: a trăi pentru Hristos, salvând pe alții, și ca un bun câștig, să ne împărțim de același privilegiu dumnezeesc, ca și El.

Deviza noastră în viața de creștini nu trebuie să fie alta decât de a trăi și a muri pentru Hristos.

Calea ne este luminată. Să pornim încrezători înainte, căci izbânda este a noastră. Avem de luptat cu un dușman învins. Succesul este de partea celor ce sunt gata să se jertfească. Sfârșitul luptei se apropie, și cununa biruinței va străluci pe frunțile noastre.

I. Mihordea

Ziua lucrurilor mici

„Cine va disprețui ziua acestor lucruri mici?”

Privește la o picătură de ploaie. Este ceva neînsemnat, un lucru foarte mic. O simți când îți cade pe față, pe mână, o vezi cum cade în țărână, și apoi, iată că . . . nu mai e. Se schimbă însă lucrurile când mai vin altele, și altele, și încă altele, mai repede și tot mai repede.

Iată o mașină de tren uriașă, aleargă semeață cu o iușeală vijelioasă, spintecând vântul protivnic și sfidând orice piedecă. Dar niște fulguleți de zăpadă ce cad într-una peste linie, ajung un nămete mare în fața căruia monstrul se oprește.

De obicei vieața se alcătuieste din lucrurile mici — din începuturile mici.

Rareori, ajunge cineva să săvârșească lucruri mari, dacă n'a adus la îndeplinire o mulțime de lucruri mici, deoarece ceea ce numim noi lucruri mici nu sunt altceva decât trepte spre lucruri mari. „Ai fost demn de încredere în administrarea lucrurilor mici, te voiu pune și peste cele mari”. La urma urmei lucrurile mici sunt elementul de bază pentru toate înfăptuirile mari.

Moise a trebuit să petreacă patruzeci de ani la oi înainte de a fi fost chemat să fie conducătorul poporului lui Dumnezeu. Iosif a fost vândut ca sclav în Egipt și a stat ani de zile în închisoare înainte de a ajunge prim ministru al Egiptului. William Carey a fost un cărpaciou oarecare înainte de a fi mers în India, iar Abraham Lincoln a fost băiat de prăvălie înainte de a ajunge președintele Statelor-Unite.

„Când m'am dus la sanatoriul din Battle Creek (cit. *Battle Creek*)”, scria doctorul David Paulsen, „am fost pus la spălătul vaselor în bucătărie. Apoi mai târziu mi s'a spus că trebuie să fac și de veghe. În tot timpul aceasta eram cuprins de simțământul

că nu lucrez nicidecum pentru sanatoriul din Battle Creek; eu lucream pentru Domnul. Credeam că dacă Domnul îmi dă un surplus de timp seara, puteam să fac mai multă lucrare pentru El. Mă gândeam că cu cât vizitam mai mult pe cei bolnavi, cu atât mai mult puteam să lucrez pentru Domnul. În chip literal eu căutam să ies în calea chemărilor. Ceilalți băieți ziceau: „Lui Paulsen îi place să lucreze; lăsați-l pe el”. Așa că eu executam cele mai multe servicii. Eu lucream tot timpul pentru Domnul, în timp ce ei căutau calea cea mai ușoară. Când supraveghetoarea era plecată, băieții nu lucrau. Eu lucream mereu. Ei mă întrebau: „Paulsen, de ce lucrezi tu?” „Eu nu lucrez pentru doamna supraveghetoare. Eu lu-

crez pentru Domnul”. Am lucrat întruna pentru Domnul, și dacă El nu dorea ca eu să fac un lucru oarecare, nu-l făceam. Credeți că am fost dat afară din această instituție? Nu. Am rămas aci până când am ținut și locul de director, când acesta era plecat”.

S'a spus că sunt două feluri de tineri în lume, — unii cari fac ceva, și alții cari au scuzele deja formulate pentru ce n'au făcut nimic.

Succesul este acumularea de lucruri mărunte. Chiar cel mai puternic șir de munți este format din cele mai mici particule de materie. „Cine va disprețui ziua acestor lucruri sau începuturi mici?”

L. H.

Să încetăm cu învățătura?

Într-o mică școală din Scoția ședea cot la cot în aceeași bancă doi băieți. Pe unul îl chema Walter și pe celălalt John. Walter era un lenes; John era cel mai strălucit băiat din școală.

Anii s'au scurs și cei doi băieți au ajuns la vârsta bărbăției. John a ajuns directorul școlii din sat, și era cunoscut în împrejurimi sub numele de „Dominie John”, adică „Învățătorul John”. Walter a început să scrie și s'a făcut cunoscut întregii lumi ca Sir Walter Scott, omul care a glorificat țara sa natală prin cântec și povestire.

Walter era domol și în aparență prostănac, dar el s'a ținut de studiu și de învățatură, chiar după ce a terminat școala. John era așa de deștept încât credea că după ce a terminat școala normală, poate să o înceteze cu învățătura.

Putea să facă el aceasta? Nu, sigur că nu. Nimeni nu trebuie să facă o așa mare greșeală.

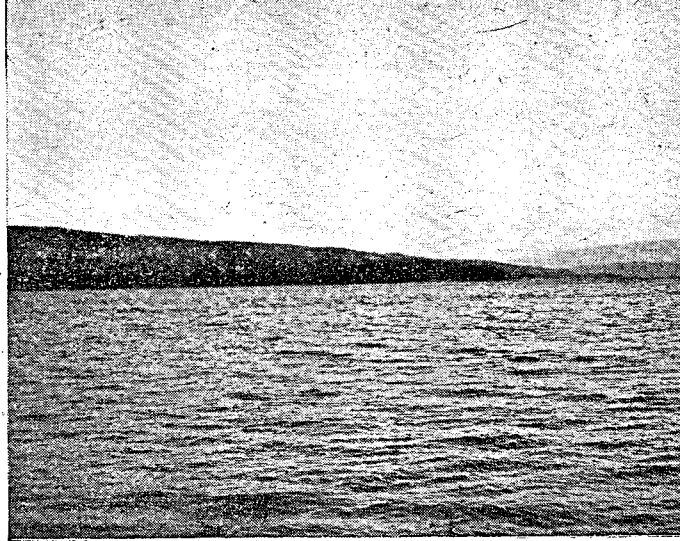
O minte care nu este pusă la

lucru își pierde vigoarea și încetează de a mai lucra. Un om cu un creier care nu poate să cugete, merită numai câțiva zeci de lei pe zi pentru lucrul său, pe când un om cu un creier care își face lucrul său cu folos trece peste orice prețuire. Așa dar, recunoscând faptul că exercițiul și cultivarea minții își mărește valoarea, de ce să încetăm cu învățătura?

„Fericirea în vieață depinde de calitatea gândurilor noastre”, zicea Marcu Aureliu, împăratul filosof. Cât de important este atunci ca fiecare dintre noi să facem din mintea noastră un tezaur de gânduri frumoase și de idealuri înalte! Dar nu numai atât, ci să și mărim puterea de producție a minții noastre, spre a fi în stare să facem față complexităților vieții. O minte mereu activă și pătrunzătoare împlinște toate acestea. Așa dar, de ce să încetăm cu învățătura?

H. B.

Cele mai frumoase clipe din viață

Într-o societate intimă s'a făcut propunerea ca fiecare dintre cei prezenți să spună cari au fost cele mai frumoase momente din viața sa.

Un tânăr de curând căsătorit a trebuit să facă începutul. Apucând mâna tinerei sale soții și privind-o în față, zise: „Nu este așa că cele mai frumoase momente din viața noastră au fost acelea când inimile noastre s'au unit?” Ea înclină capul ca semn că aprobă cele spuse, dar de emoție nu putu spune niciun cuvânt. Erau două răspunsuri la aceeași întrebare.

A venit apoi rândul unei mame cu mulți copii. „Acum zece ani”, zise ea, „eram bolnavă pe moarte și credeam că trebuie să mă despart de soțul meu și de copilași. O, lucrul acesta era îngrozitor pentru mine! Zile de-a-rândul am zăcut în nesimțire. A venit însă momentul când, deșteptându-mă din somnul meu, am văzut pe medic și pe toți ai mei stând în jurul patului. Apoi am auzit vocea blajină a medicului: „Bucurați-vă, a scăpat! A trecut de criză!” „Am văzut atunci lacrimi de bucurie curgând din ochii tuturor. Acele momente au fost cele mai frumoase din viața mea”.

Cam șovăelnic, luă cuvântul un bărbat cam de 40 de ani: „Deși poate nu ar fi potrivit să povestesc, dar trebuie s'o fac. Ca student ajunsesem într-o societate foarte stricată, și mi se părea imposibil să mai pot recăștiga iubirea și încrederea părinților mei. Am scris acasă despre asta. Era într-o Duminică dimineața când, fără veste, am fost îmbrățișat de tatăl meu și, privind-l în față, am putut ceti frumosul cuvânt — iertare. Da, acele momente au fost cele mai frumoase din viața mea și de atunci am devenit un alt om!”

După aceea a venit rândul unui comerciant cu bună situație. „Eu trebuie să povestesc ceva despre cele materiale”, zise el. „Cu ocazia depresiei financiare ajunsesem într-o mare criză. Nu vedeam nicio scăpare din faliment.

Deși mă rugam lui Dumnezeu pentru ajutor, mi se părea imposibil un ajutor de undeva. Și totuși, când criza era mai mare, un vechiu datornic mi-a restituit o sumă destul de mare de bani — sumă pe care deja o socoteam pierdută, — și în felul acesta am scăpat de faliment. Acele momente au fost cele mai frumoase. Și de atunci, în ciuda tuturor necredincioșilor, eu cred în providența dumnezească.

Mai rămăsese o doamnă bătrână, o femeie bolnăvicioasă, care fiind bolnavă de ochi, se așezase într'un colț întunecos. Din cauza blândeței, demnității și evlaviei sale, era prețuită de toți și n'ar fi putut fi trecută cu vederea în seara aceea. Și acum când cei de față au stăruit să spună și ea cari au fost cele mai frumoase momente din viața sa, ea s'a rugat să fie trecută cu vederea. Însă cei prezenți au spus: „Noi nu plecăm de aici până când nu ne va spune și mama Maria”. Cu o voce liniștită și prietenoasă ea începu să povestească: „Cele mai frumoase momente din viața mea au fost momentele întoarcerii mele la credință, — momente când, după lupte îndelungate și îndoieli pline de teamă despre cari eram conștientă, am primit pe Mântuitorul care în veci nu mă va părăsi. Acestea au fost momentele, cari au făcut ca toate celelalte zile fără deosebire, deși grele, să fie frumoase; acestea au fost momentele din cari va izvorî o fericire veșnică”.

Toți cei de față au tăcut. Aceste cuvinte au făcut o profundă impresie asupra tuturor. Ei au înțeles acum ce se poate numi momente frumoase și cea mai mare fericire în viață.

Se poate că și cetitorul acestor rânduri a avut momente frumoase în viață, momente despre cari ar putea povesti și altora, și pe cari ar dori să le mai trăiească, dacă ar fi posibil. Cele

Pe Dunăre....

mai frumoase momente din viață însă sunt acelea din cari izvorăște bucurie și fericire veșnică; sunt acelea când omul muritor, ca și fiul cel pierdut din pildă, își pune în gând să se întoarcă înapoi la Tatăl Său iubitor, Care este gata să-l primească cu brațele deschise. Când inima omului se simte atrasă spre Isus, Salvatorul neamului omenesc, când simte iubirea Sa duioasă, și privind spre Golgota, înțelege ce mare sacrificiu S'a adus pentru Sine, el devine stăpânit de o dorință arzătoare: De aci înainte să fie curățit de păcatele sale și să fie readus în legătură cu cerul. O voce blândă, vocea Duhului Sfânt, îi șoptește atunci: „Fiule, păcatele îți sunt iertate!”. Apoi urmează invitația: „Dă-Mi, fiule, inima ta și ochii tăi să ia aminte la căile Mele”.

Gândul că Isus a murit în locul său, făcându-l posibilă viața veșnică, dă naștere la cele mai sublime și mai înalțătoare sentimente, de iubire, ascultare și consacrare. Ajungând la înțelegerea acestor lucruri, inima omului se lasă robită de Isus și de aci înainte se străduiește să trăiască numai pentru Acela, Care Și-a dat sângele ca preț de răscumpărare. Viața pe acest pământ, trăită în strânsă comuniune cu Isus, deși grea și plină de necazuri, va fi mai frumoasă, va avea un alt farmec, căci peregrinul călătorește spre o țară mai bună, către un pământ nou, unde va locui dreptatea și unde Isus, Prietenul cel mai scump aci pe pământ, va fi Domn și Împărat.

Iubite Cetitor, ai avut ocazia să trăiești asemenea momente fericite? Primește pe Isus și cu El vei fi fericit aci pe pământ și sus în cer.

Adaptare
M. Manca

OAMENI MARI DESPRE BIBLIE

John Adams: „Am cercetat totul, atât cât sfera mea îngustă, mijloacele restrânse și viața mea trudită, mi-au îngăduit, și rezultatul este că Biblia este cea mai bună carte din lume”.

John Quincy Adams: „Așa de mare este venerația mea pentru Biblie, că cu cât copiii mei încep s'o citească mai de timpuriu, cu atât mai încrezătoare va fi nădejdea mea că ei se vor dovedi cetățeni folositori pentru țara lor și membri de onoare ai societății”.

Matthaus Arnold: „La Biblie se vor reîntoarce oamenii, și de ce? Pentrucă nu pot să facă nimic fără ea”.

Edmond Burke: „Biblia nu este o carte, ci o literatură și într'adevăr o colecție nemărginită de cea mai diferită și mai venerabilă literatură”.

Thomas Carlyle: „O carte nobilă! Cartea tuturor oamenilor, Biblia! Este primul și cel mai vechiu raport ce deținem, despre o problemă veșnic neschimbată — soarta omului și căile lui Dumnezeu cu el pe pământul acesta”.

S. T. Coleridge: „Timp de mai bine de o mie de ani Biblia, luată în întregime, a mers mână în mână cu civilizația, știința și legea — pe scurt, cu cultivarea morală și intelectuală a neamurilor, totdeauna rămânând în picioare și adesea mergând în frunte”.

Calvin Coolidge: „Nu există altă carte care să poată fi comparată cu Biblia și nicio altă lectură care să însemne așa de mult pentru neamul omenesc. Ea este sprijinul celui tare și mângâierea celui slab, lucru de absolută necesitate pentru o cărmuire și temelie religioasă”.

Joseph H. Choate: „Biblia este singura carte pentru cugetători, cetitori, învățați, oratori, bărbați, femei și copii; dacă nu putem să avem decât o carte, o, atunci lăsați-ne-o pe această!”

Erasmus (1466—1563): „Eu doresc ca acestea (Scripturile) să fie traduse în toate limbile, astfel ca să poată fi cete și înțelese, nu numai de Scoțieni și Irlandezi, ci și de Turci și Saraceni — doresc ca plugarul să cânte părți din ea în sine când merge în urma plugului; țesătorul să le fredoneze în sunetul suveicii sale; călătorul să-și încante oboșala drumului său cu aceste povestiri”.

Benjamin Franklin: „Ținere, sfatul pe care ți-l dau este ca să cultivi o prietenie cu — și o încredere fermă în — Sfintele Scripturi. Acesta este folosul tău sigur”.

Eugene Field: „N'aș schimba acum pentru nicio sumă de bani, oricât de mare, cunoștința cu Biblia, care mi-a intrat în suflet când eram copil”.

James A. Froude: „Biblia cunoscută în chip desăvârșit este o literatură prin ea însăși — cea mai rară și cea mai bogată în toate ramurile de gândire sau imaginație care există”.

Cardinalul Gibbons: „Este o sfântă datorie să ascuți și să citești cu pioșie cuvântul lui Dumnezeu”.

William Gladstone: „Din nouăzeci și cinci de oameni mari pe cari i-am cunoscut, optzeci și șapte au fost urmași ai Bibliei”.

Johann Wolfgang Goethe: „Ceea ce mi-a slujit mie de călăuză în viața mea morală și literară este o încredere în Biblie, roadele unei adânci meditații. Am găsit că aceasta este un capital sigur investit, și producător de un bogat folos”.

U. S. Grant: „Prindeți-vă cu tărie de Biblie ca de ancora principală a libertăților voastre, scrieți-î învățăturile pe inimile voastre, și puneți-le în practică în viețile voastre. Influența acestei Cărți îi datorăm noi tot progresul realizat pe drumul civilizației și la aceasta trebuie să privim noi ca îndrumare pentru viitor”.

Horace Greeley: „Este cu neputință să aduci în stare de robie din punct de vedere spiritual sau social pe un popor care citește Biblia. Principiile Bibliei constituie temelie libertății umane”.

Henry Hallam: „Eu văd că Biblia se potrivește în orice cută și crăpătură a inimii omenesci. Eu sunt om, și cred că aceasta este cartea lui Dumnezeu pentrucă este și cartea omului”.

Thomas Jefferson: „Am spus și voi spune totdeauna, că cercetarea cu sârguință a Cărții Sfinte va face mai buni cetățeni, mai buni tați și mai buni soți”.

Benjamin Harrison: „Din cuvântul lui Dumnezeu a izvorât un sistem care are menirea să facă viața plăcută. Dacă

ștergeți codul vostru, Constituția voastră, viața voastră de familie, tot ce izvorăște din Cartea Sfântă, ce va mai rămâne spre a lega societatea laolaltă?”

Patrik Henry: „Există o Carte mai presus de toate cărțile cari s'au tipărit vreodată”.

Thomas H. Huxley: „Eu privesc la Biblie ca la un mare educator. Este un fapt neîndoios că pentru ultimii trei sute de ani, Cartea aceasta a fost întretesută în tot ce este mai bun și mai nobil în literatura și istoria engleză”.

John Henry Newman: „Lumina ei este ca astnul cerului în strălucirea lui; imensitatea ei este ca fundul mării; diversitatea ei ca scenele naturii”.

Robert E. Lee: „Biblia este o carte față de care toate celelalte cărți îmi apar de mică importanță, și care în toate necazurile și frământările mele nu s'a întâmplat niciodată să nu-mi aducă lumină și putere”.

Abraham Lincoln: „Cu privire la Cartea cea mare am de spus numai atât: Este cea mai bună Carte pe care Dumnezeu a dat-o omului. Tot binele din partea Mântuitorului lumii este comunicat prin această Carte”.

Luther (1483 — 1546): „O, de-ar fi această Carte în orice limbă, înaintea ochilor și în urechile și inimile tuturor oamenilor! Scriptura, fără niciun comentariu, este soarele de unde toți învățătorii își primesc lumina”.

William McKinley: „Cu cât studiem mai profund această Carte minunată, cu cât observăm mai de aproape învățăturile ei divine, vom deveni cu atât mai buni cetățeni, și destinul nostru ca națiune va fi cu atât mai înalt”.

John Milton: „Nu există cântări cari să se poată compara cu cântările Sionului, nici preziceri asemănătoare cu acelea ale profetilor, și nici legi de guvernare asemănătoare aceloră învățate de Scriptură”.

Să facem compromis?

Să facem noi compromis cu păcatul? Să cedăm noi chiar și numai într'o mică măsură — în aparență — răului, pentru vreun folos aparent? Această întrebare este întâmpinată de nenumărate ori în fiecare zi de orice ființă omenească. Nu e scutită de ea nici vârsta și nici rangul. Toți trebuie să-i facă față, și toți trebuie să dea un răspuns.

Să facem noi compromis cu păcatul? Să cedăm oare față de el într'un lucru mic? Cât de multe, cât de iscusite, cât de atrăgătoare sunt ispitele Satanei! Cât de deseori ne înfățișează el privilegiul de a trece peste lărga prăpastie care desparte ascultarea de neascultare. Și vai! cât de mulți sunt cei cari încearcă să treacă dincolo spre a căuta plăcerile păcatului, și mai păstrează încă nădejdea creștinului.

Se poate face aceasta vreodată fără primejdie? Sau mai bine zis se poate face? Putem noi să trecem vreodată peste avertismentele conștiinței fără să suferim o mare pierdere? Pentru toți cari sunt familiarizați cu Scriptura, răspunsul la aceste întrebări este clar. Și este în chip indiscutabil negativ.

Păcatul este tot păcat oriunde s'ar găsi. Păcatul este tot păcat fie că este ramură, tulpină, sau rădăcină. Păcatul este o boală. Păcatul este o plagă. Păcatul este moarte. Și chiar dacă s'ar afla pe noi un singur germen din virusul lui mortal, contaminarea noastră ar fi tot așa de sigură, starea noastră ar fi tot așa de primejduită, ca și când ne-am fi cufundat până în creștet în adâncimile lui. „Plata păcatului este moartea”. Aceasta este declara-

ția Inspirației. Și este lucru știut că un singur păcat, sau ceea ce ne-ar plăce nouă să se numească un mic păcat, nu numai că poate, dar dacă nu este părăsit, va duce la un desastru tot așa de complet și permanent ca și răsvrătirea fățișă și neintreruptă împotriva lui Dumnezeu.

Poate să fie vorba despre o biruință asupra păcatului cât are loc un compromis cu păcatul? O biruință nu-și merită numele atunci când rezultatele sunt compromise. Răspлата unei biruințe pe jumătate nu este niciodată mai de valoare, mai de dorit, decât aceea a unui triumf decisiv. Altceva afară de biruința completă și dănuitoare este șters, fără scop și fără niciun folos.

Lucrul acesta este adevărat despre orice bătălie. Dar este de două ori mai adevărat în lupta noastră cu păcatul. Intre urmările ascultării și neascultării nu poate să fie niciodată un com-

Ceasornicarii.

promis asigurat. A ceda în cel mai mic punct însemnează a pierde întreaga bătălie. Păcatul, de orice fel ar fi și în orice cantitate ar fi, nu va fi lăsat să pătrundă în ceruri de-a-lungul veșnicilor. Dar ce se va întâmpla oare, dacă acesta va fi găsit cu noi, în noi și pe noi? Acesta este un gând solemn, totuși este un fapt căruia fiecare dintre noi trebuie să-i facem față. Încercarea de a ne feri de răspuns nu ne va ajuta să ne ferim de urmările neascultării. Putem noi, sau ar trebui, să facem altfel decât să răspundem pentru propriile noastre inimi, așa cum am răspunde înaintea lui Dumnezeu?

Când suntem ispițiți să facem compromis cu păcatul, să ne aducem aminte că între cer și lacul focului nu mai există niciun loc pe care să ne putem pune piciorul. Tot așa stau lucrurile și în ce privește păcatul. În realitate nu există un loc neutru între victorie și înfrângere, între ascultare și neascultare. În această luptă, aceia cari sunt victorioși sunt complet victorioși, și răspлата lor este cerul, în timp ce aceia cari sunt înfrânți, sunt complet înfrânți, și răspлата lor este moartea și întunecul pieirii veșnice. Intre aceste două răsplătiri nu mai există nimic. Tot așa, între merite și lipsa de merite, cari duc la aceste răsplătiri, nu există nimic.

Nu, nu poate fi niciun compromis cu păcatul, care să nu fie de fapt o biruință pentru păcat. Nu poate fi niciun compromis cu păcatul care să nu fie o înfrângere pentru dreptate și conștiință. Nu există niciun pod peste abis. Nici nu poate să existe. Aici se potrivește foarte bine textul care zice: „Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona”. Și lucrul acesta este adevărat fără a se ține seama de cât de dorit sau de folositoare poate părea facerea unui compromis cu nelegiuirea spre a fi pe placul dorințelor propriilor noastre inimi.

Ceea ce s'a spus până aci a fost mai mult sau mai puțin negativ. Dar ca oricare altul, și subiectul acesta are o parte pozitivă. Și când chestiunea este privită și din acest punct de vedere ni se descoperă ceva mai mult din frumusețea și măreția ei.

Chiar dacă ar părea de dorit, este oare necesar să facem com-

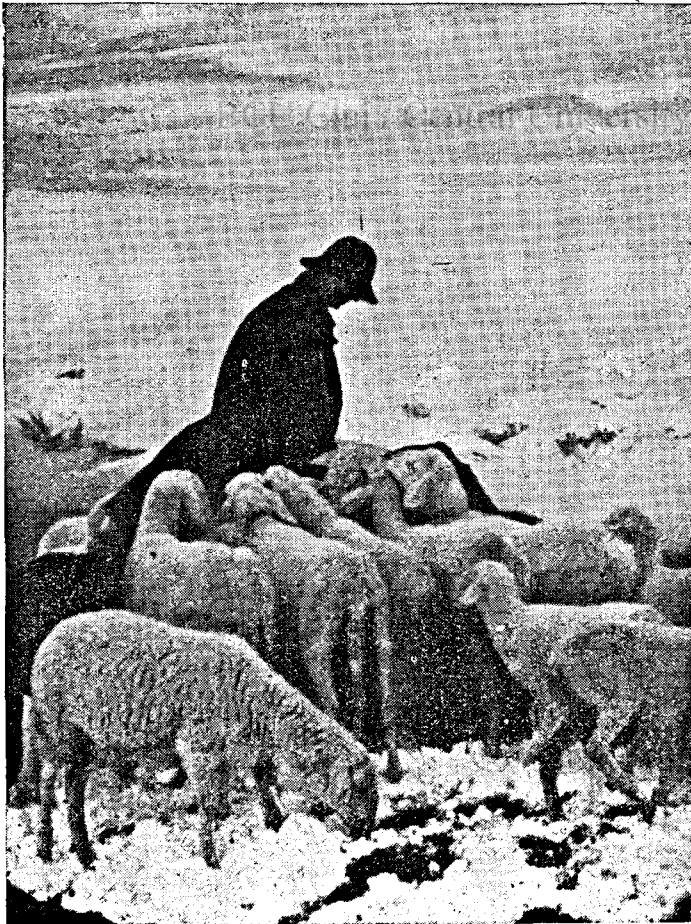
promis cu păcatul? Spre a da un răspuns la această întrebare să privim la un număr de pasagii din Scriptură. Și deoarece aceste texte se grupează în jurul vieții și lucrării Domnului, să notăm; mai întâi de toate, o declarație de pe propriile Sale buze:

„Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. . . . Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”.

De asemenea aceste cuvinte ale lui Iuda: „Iar a Aceluia care poate să vă păzească de orice cădere, și să vă facă să vă înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale. . . .”

Și acum această cugetare frumoasă izvorâtă din pana inspirată a apostolului Pavel: „Iar a Acelui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava”.

S. Albu

(Urmare dela pag. 15)
mă așteptam la o mare bucurie. Bunicul vostru, , stătea cu privirile ațintite la Isus.

Deodată Isus S'a îndreptat spre locul unde zăcea corpul neînsuflit al fetei noastre, a apucat-o de mână și a zis: „Domnișoară, scoală-te, îți spun!” Ea s'a sculat ca și când n'ar fi avut nimic mai înainte; așa cum vă sculați voi dimineața, când mama vă trezește să vă pregătiți pentru a merge la școală. Ochiul ei erau limpezi și plini de vioiciune iar obrăzii îmbujorați arătau o stare de sănătate cu mult mai bună ca înainte. Cum m'a văzut, s'a aruncat în brațele mele, sărutându-mă. Cât eram de fericiți! Cât de recunoscători eram față de Isus! Acum știm că El este trimis dela Dumnezeu, credeam că este Fiul lui Dumnezeu!

„Eram așa de fericiți, că uitasem că fetița noastră era slăbită și avea nevoie de mâncare. Atunci Isus a zis: „Dați-i să mănânce!” După ce a mâncat de s'a întremat bine, fetița era cu totul sănătoasă. Apoi Isus și ucenicii Săi au plecat.

„Dar din ziua aceea noi am început să iubim pe Isus și ne-am predat Lui”.

N. C. T.

O revistă

Intre publicațiunile primite la redacție, ținem să relevăm ținuta excepțională a importantei reviste Sănătatea, care apare de treizeci și opt de ani fără întrerupere în București, sub direcțiunea d-lui Dr. Sigmand-Sigma.

O prezentare tehnică și redacțională care rivalizează cu publicațiunile occidentale și un sumar de mare folos pentru oricine, fac din această revistă serioasă un auxiliar prețios al igienei publice.

Subiectele tratate sunt de o importanță ce nu poate scăpa nimănui în numeroasele rubrici: Sănătatea Socială, Sănătatea Sexuală, Sănătatea Satelor, Sănătatea Femeilor și Copiilor, Sănătatea pentru toți, etc.

„Redacția și Administrația: „Sănătatea”, Str. Triumfului, 7 — București V.

Oile își cunosc păstorul

Claude Brousson

Un tânăr erou

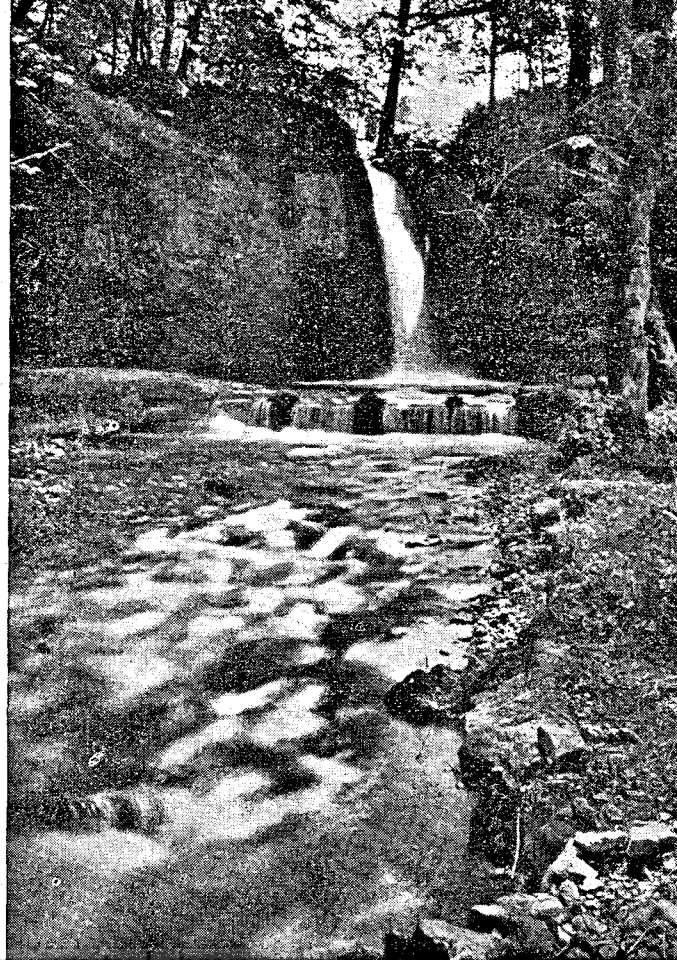
La douăzeci și șapte de ani după ce părinții peregriini au debarcat la Plymouth (Plaimauth) Rock, într-o familie din Nîmes, Franța, s'a născut un băiețuș cu numele Claude. Părinții lui au făcut planul să-l dea la învățătură și să ajungă un mare avocat. De aceea l-au și dat la școală în Nîmes. După ce și-a luat titlul de doctor în Drept, Claude a început să profeseze avocatura la tribunalele din satele și orașele învecinate.

Tot cam pe vremea aceasta edictele persecuțoare ale lui Ludovic al XIV-lea, regele Franței, făceau ca mulți protestanți să caute ajutorul acestui tânăr avocat, încercând să câștige ceea ce ar fi trebuit să constituie drepturile lor. De fapt, aceste drepturi le fusese făgăduite de regele Henric, care domnise înainte. Dar Ludovic, cu toate că el personal ducea o viață desmățată, dorea să impună credința sa religioasă tuturor celor din regatul său.

La vârsta de treizeci și cinci de ani, Claude Brousson — căci acesta era numele de familie — a fost invitat să facă tot ce stă în puterile sale pentru a apăra un proces, care fusese intentat cu scopul să se dărâme și ultima casă de rugăciune protestantă ce mai rămăsese în picioare în Nîmes. Reclamanții își întemeiau plângerea pe faptul că o tânără catolică din regiunea aceea venise la biserică și se împărtășise din Cina Domnului, dată de un protestant. El a apărut procesul cu foarte mare îndemănare, producând dovezi cari aveau de scop să arate că totul s'a făcut după un plan aranjat mai dinainte, spre a se ajunge la distrugerea clădirii. Adeseori în Toulouse (Tuluz), Castres (Castr) și în alte locuri, el a căutat să prevină nimicirea localurilor de închinare și omorirea pastorilor protestanți.

Văzând că oamenilor săi nu li se dădea dreptatea cuvenită, Brousson a înaintat o petiție către rege, în care cerea să se respecte fiecărui hughenot drepturile sale. Intreaga lume va încremeni de uimire, văzând neapăsarea lor față de suferințele acestor cetățeni credincioși, zicea Claude. Petiția sa n'a făcut altceva decât să determine pe Ludovic să-i convingească la religia sa, sau altfel vor fi

Frumusețea naturii înalță sufletul spre sfere mai înalte și mai nobile de cugetare.

exterminați. Mii de ostași au fost trimise pentru punerea în aplicare a acestei hotărâri. Lozinca era: „Mcartea sau Liturghia”. Protestanții au fost nevoiți să-și fiină adunările în locuri retrase în zorii zilei sau noaptea târziu. Uneorii soldații veneau pe neașteptate asupra lor și împușcau în grămadă. Cădeau cu sutele la o singură adunare.

S'au făcut încercări ca Brousson să fie câștigat. I s'a promis un post în parlament, egal cu rangul de judecător, dacă e gata să părăsească drumul pe care l-a apucat și să primească religia regelui. Dar el a refuzat să facă aceasta. Îndată și-a dat seama că eforturile sale la bara de judecată sunt fără niciun folos, și că încercând să apere pe hughenoși, se pune într-o situație primejdioasă. De aceea s'a lăsat de avocatură și a rămas acasă pentru câțeva vreme. Dar nu peste mult timp ostași au fost trimiși la Nîmes ca să-l aresteze pe el împreună cu alții. Locuitorii n'au vrut să-l dea pe mâna lor, deși li s'a promis o răsplătă destul de însemnată. Brousson s'a travestit și a fugit în Elveția, stabilindu-se la Lausanne (Lozan). Aci începu să caute căi prin cari să vină în ajutorul hughenoșilor. Scria scrisori și cărți în cari arăta

crucimile și suferințele la cari erau supuși acești oameni nevinovați în Franța.

În 1685 Ludovic revocă edictul din Nantes, pe care îl dăduse Henric IV. Vestea aceasta era pentru Brousson o dovadă că scrierile sale nu-și împlinise scopul, pentrucă acum libertatea religioasă și toleranța erau luate în chip oficial hughenoșilor. Chiar în orașul său natal, Nîmes, protestanții fusese legați cu lanțuri și trimiși ca sclavi pe galere. Iar femeile și copiii fusese aruncați prin închisori sau trimiși la mănăstiri. În câteva săptămâni mai mult de șaptesprezece mii de refugiați au ajuns în Elveția. Cel puțin două sute de predicatori hughenoși erau în mijlocul lor. Brousson fu ales ca membru într'un comitet constituit pentru ajutorarea celor în suferință. El a făcut demersuri ca aceștia să poată fi primiți în Germania, Olanda și Scandinavia. De asemenea s'a ocupat cu strângerea de fonduri pentru acoperirea cheltuielilor lor de călătorie. Electorul de Brandenburg s'a arătat foarte binevoitor cauzei celor persecutați, și chiar a sfătuit pe Brousson să scrie o dare de seamă de situația protestanților în Franța pentru a fi răspândită între protestanții din alte țări, cu scopul de a le câștiga simpatia.

După ce a terminat călătoria aceasta, Brousson s'a reintors în familia sa în Elveția și și-a îndreptat gândul spre aceea cari sufereau încă în Franța. El scria și îndemna pe predicatorii cari se refugiase, să se gândească la cei lăsați în urmă fără păstori cari să-i sfătuiască sau să-i ajute. Le spunea că ar fi fost bine pentru cauza protestantismului dacă ei ar fi avut destul curaj să rămână în Franța, chiar dacă ar fi trebuit să sufere martiriul. El i-a îndemnat să se înapoieze chiar atunci în Franța și să ajute celor în nevoie.

Pastorii n'au luat în considerație acest plan. Ei se simțeau îndreptățiti în exilul lor. Unii au făcut propunerea că, dacă el crede că pastorii trebuie să se înapoieze, el personal, chiar dacă nu este pastor, să-și dovedească curajul mergând înapoi cel dintâi. Gândindu-se la suferințele sclaviilor de pe galere, și la chinurile femeilor din Turnul Constanței, se hotărî să facă aceasta. Soția stăruie de el să nu meargă. Se aruncă la picioarele lui și îi spuse printre lacrimi și suspine că ea și copilașii lui au nevoie de el. În ciuda iubirii pentru ei și a rugămintilor prietenilor, el, împreună cu o mică grupă care împărtășise aceleași convingeri, apucară drumul înapoi spre țara persecuției.

Despărțindu-se, reușiră cu toții să ajungă în munții Ceveni în anul 1681. Persecuția și boala a redus în scurtă vreme numărul lor. Pentrucă nu era pastor, Brousson își mărginea eforturile sale numai la a ceti Biblia și a se ruga prin case, și numai ici și colo făcea câteva comentarii. Dar după câteva luni a fost invitat să predice, pentrucă predicatorii erau rari. El a căutat pe Domnul ore întregi înainte de a consimți.

Nu era o viață de comfort. Intr'una era urmărit de către dușmani cari căutau să-l omoare. Cam pe vremea aceasta un număr de predicatori fusese chinuți și executați, și o mare răsplată fusese oferită oricui va ajuta la prinderea lui Brousson. Adunările sale erau ținute în

ascuns, și străji erau puse de jur împrejur ca să observe dacă vin prigonitorii. Aceste servicii erau ținute de obicei noaptea, și înainte de revărsatul zorilor, predicatorul trebuia să fie la o mare depărtare. Astfel Brousson era în stare să țină adunări în cinci sau șase locuri pe săptămână. Când se afla că s'a ținut o adunare într'o localitate, locuitorii erau amendați și un număr de conducători bănuți erau executați sau trimiși la galere.

Brousson era adânc mâhnit când se gândea că nu face decât să adauge la suferințele fraților săi. La început se gândea să folosească sabia spre a se apăra, dar în cele din urmă ajunse la concluzia că aceasta nu era drept, și spuse celor cari vin la adunările sale să vină fără arme. Când și când se odihnea câte puțin. Odată pe când se odihnea în Nîmes, trupele au împresurat cetatea cu intenția să-l prindă, dar a reușit să fugă. Lumea se grămădea să-l asculte. Mereu, mereu, aceia cari îi dădeau adăpost și cari ascultau vorbirile lui, erau trimiși la turn sau la galere; mulți erau omorâți chiar atunci.

Odată după ce rămăsese în ploaie toată noaptea, când era aproape să găsească un loc în care să-și usuce veșmintele, au apărut soldații. S'a ascuns în niște tușifuri, și patru grupe din acești oameni înarmați au răscolit toate locurile din jurul lui, uneori venind foarte aproape de el, dar nu l-au găsit. Greutățile prin cari a trecut el au fost teribile. Uneori era silit să izgonească vreun animal sălbatic din vizuina lui ca să se ascundă el.

Expus la tot felul de intemperii, Brousson nu se gândea decât la suferințele fraților săi. Pentru a le veni și mai mult în ajutor, el obișnuia să scrie predici pentru aceia cari nu luau parte la adunări. „Masa sa din pustie“ era o scândură așezată pe genunchi, când sta jos în unele locuri retrase. Trimiterea predici de acestea chiar regelui Franței.

În cele din urmă sănătatea sa începu să-l părăsească, așa încât n'a mai putut lucra. Deoarece nu dăduse pe acasă de

mai bine de patru ani, se hotărî să meargă acum, și astfel se îndreptă spre Elveția unde ajunse după un drum de două săptămâni. Prietenii săi nu-l mai cunoșteau din pricina bolii, dar primirea pe care i-au făcut-o a fost sinceră.

După ce a rămas în Elveția aproape un an, în care timp a scris și a predicat mult, s'a dus să viziteze pe frații săi din Olanda și Anglia. A fost apoi chemat ca pastor la Haga. Cu toate că acum putea să aibă familia cu el și pe lângă aceasta și mijloace suficiente pentru ca lucrarea să-i fie mai ușoară, totuși odihna nu se lăpsea de el când se gândea la suferințele coreligionarilor săi din Franța. Ca urmare a acestor stări sufletești, peste câteva luni a părăsit confortul acesta și a intrat din nou în Franța prin partea de nord. Aceasta fiindu-i o regiune necunoscută, și-a luat o călăuză de încredere ca să-i arate poteciile cele mai sigure. Pe drum se ruga în multe familii și ținea adunări unde putea. Odată s'a ascuns după ușă în timp ce soldații răscoleau toată casa. Niște copii i-au văzut picioarele pe sub ușă, și au vrut să spună soldaților, dar ei, fie că n'au auzit, fie că n'au înțeles, au plecat fără să-l găsească. Schimbându-și veșmintele și călăuză, a plecat chiar în noaptea aceea în alte locuri. După ce a călătorit prin Franța timp de un an, s'a dus la Basel, în Elveția, a rămas și aici câteva timp și apoi a plecat înapoi în Olanda, unde era stabilită familia.

Dar toate încercările sale de a căpăta alinaarea suferințelor fraților săi prin factori politici, au rămas fără niciun rezultat. El a plecat în a treia și ultima călătorie în Franța în 1697, la vârsta de cincizeci de ani. Soția sa nu vrea să-l lase să mai plece. Deși îi scria din când în când, el a sfătuit-o să nu spună la nimeni unde se găsește și prin urmare nu putea nici să-i scrie.

Și-a început activitatea în regiunile Alpilor. Mulțimi nenumărate veneau să-i asculte predicile, dar și persecuțiile se îndârjise. Iscoadele erau pe urmele sale, și sârmanii oameni erau așa de chinuți de prigonitori, încât mulți din ei luau parte la mesă cu lacrimi în ochi, cu săbiile scoase deasupra capetelor lor.

Când s'a aflat că este iarăși în Nîmes, s'a oferit un nou premiu pentru el, viu sau mort. Datorită faptului că a trimis prin poștă o scrisoare către rege chiar atunci, a fost descoperit. Când era în a-fairă de oraș, un prieten l-a ascuns sub un fel de scândură în fundul unui puț, și cu toate că soldații s'au uitat de mai multe ori acolo, și unul din ei s'a lăsat chiar în fundul puțului cu ajutorul unei frânghii, Brousson n'a fost descoperit.

(Urmare la pag. 16)

O vizită la Peleş

Iubirea de mamă

Sunt câțiva ani de când o tânără fată dela țară părăsea casa părintească, îndreptându-și pașii spre un mare oraș, unde avea să intre la stăpân. La început mama ei, fiind văduvă, nu se împăca cu gândul să rămână singură acasă, nici nu se îndura să lase pe fiica sa scumpă să se ducă în mijlocul străinilor, înconjurată de diferite ispăte, fără prietene sincere cari s'o sfătuiască de bine și s'o ajute la nevoie.

În cele din urmă însă, cu multă străngere de inimă, consimți s'o lase; și Maria plecă.

După câțva timp sosiră vești rele despre Maria din orașul îndepărtat, cari sdrobiră inima bieteii mame. Fiica sa mult iubită uitase repede toate îndemnulile, cuvintele de iubire, îngrijitele sfaturi părintești; uitase chiar și temerea de Dumnezeu, părăsind calea cea bună a vintuții și a cinstei, spre a trăi în păcat și în rușine.

Mama sa, cu inima plină de durere, se hotărî atunci să caute pe copila ei rătăcită, și, dacă se va putea, s'o aducă îndărăt acasă.

Ea plecă în grabă, și ajungând în oraș se trudi să afle locuința fiicei sale, care fugise din casa primului său stăpân, fără să lase nicio adresă.

După mai multe zile de căutare zadarnică, desnădăjduita mamă se decisese să plece îndărăt acasă, când îi veni o idee prin minte. Se duse la un fotograf, comandă mai multe fotografii și cu acestea se îndreptă spre principalele locuri de petrecere, unde ceru voie să expună câte una din ele într'o ramă la perete. Înfațișarea ei cinstită, inspiră încredere oricui; rugămintea ei călduroasă fu primită pretutindeni, și după câteva zile dânsa se întoarse acasă, cu speranța că bunul Dumnezeu va ajuta ca fiica ei să fie aflată.

Nu trecu mult și fata, însoțită de un tovarăș de destrăbălare, apără în unul din aceste locuri, unde se afla fotografia mamei sale. Aruncând o privire în juru-i, rămase deodată înlemnită înaintea tabloului care înfațișa pe mama ei. Apropiindu-se ca să vadă dacă era în adevăr chipul aceleia pe care o părăsise cu atâtă ușurință, zări, jos, scrise pe portret, câteva cuvinte într'un mod prea cunoscut, pe care nu le putu citi fără să fie adânc mișcată: „MARIO, TOT TE MAI IUBESC!”

Fotografia era foarte bine reușită și foarte asemănătoare. Dar iubitorii ochi

ai mamei aveau o expresie de tristețe care străpunse inima Mariei ca un curent electric. Parcă spuneau către rătăcita fată toate ceasurile de suferință îndurată, toate lacrimile vărsate, toată disperarea resimțită de mama ei părăsită. Și iarăși, cuvintele: „Mario, tot te mai iubesc!” răsuna tot mai tare în urechile nefericitei fiice, care, neputându-se stăpâni mai mult, în sbuciumul inimii, în turburarea ei sufletească, izbucni în hohote de plâns. Într'o clipă trecură pe dinaintea ochilor ei toate zilele tinereței sale, petrecute în liniștita căsuță dela țară, lângă mama sa. Cât de fericită era atunci, sub îngrijirea plină de iubire a acestei mame duioase care nu-și cruța

nicio osteneală s'o crească bine și în frica lui Dumnezeu! De câte ori fusese totuși neascultătoare, nesuspusă, nefinând seamă de sfaturile, măcar de lacrimile aceleia, care nici acum nu se îndura s'o părăsească în căile destrăbălării și ale rușinii, unde ajunsese atât de repede din propria ei vină! Înaintea acestui portret, înaintea acestei iubiri atât de caldă și nestrămutată, Maria își recunoscu toată răutatea și toată vinovăția. Conștiința ei, mult timp adormită, se destep-tase și-i vorbea cu putere, arătându-i grozăvia păcatului său. Acest ceas fu, prin mila lui Dumnezeu, un ceas hotărî-

tor, în care rătăcita fată se întoarse din toată inima la Dumnezeu, rupând pentru totdeauna prietenia cu tovarășii săi de desfrâu.

A doua zi, Maria se întoarse acasă, unde mama ei o primi cu cea mai mare bucurie, regăsind în ea, nu numai pe fiica sa pierdută, ci și o umilă păcătoasă, mântuită prin sângele lui Isus Hristos. Cu ochii scăldați în lacrimi, o cuprinse în brațele ei iubitoare, o sărută mult, mult de tot, cu multă căldură, și-i zise cu voce tremurândă: „MARIO, SCUMPA MEA FIICA, EU TOT TE MAI IUBESC!”

Cine știe ce însemnează iubirea de mamă și grija de creșterea copiilor, își poate închipui ușor dorul fierbinte ce chinuia inima acestei mame pentru copila ei pe care n'o putea uita. Ea o iubea atât de mult, dar fiica ei o înflesese până aci atât de puțin! Fiica ei i-a adus numai rușine și durere, i-a stors multe lacrimi, a târît-o în sărăcie și nenorocire, și totuși, ea n'a putut-o uita. Se gândea la ea fără încetare, plângea pentru ea și se ruga pentru ea ziua și noaptea.

Iubirea este o putere care face minuni. Iubirea mamei a fost punctul de plecare pentru salvarea acestui suflet rătăcit. Iubirea, cu care inima mamei era plină, a împins-o la căutarea fiicei sale, la jertfirea timpului său, a banilor săi; iubirea i-a inspirat și straniul mijloc întrebuițat ca să-și ajungă scopul, și în cele din urmă, iubirea a biruit definitiv pe neascultătoreea fată. Toate scrisorile de muștrare, toate dojenile aspre, n'ar fi folosit la nimic, n'ar fi adus îndărăt pe aceea care părăsise casa părintească cu o inimă așa de impietrită. Trebuia flacăra fierbinte a nestrămutatei iubiri a mamei, ca să topească și să nimicească toate împotrivrile Mariei, și să-i lumineze calea spre mântuire. Iubirea aceasta arzătoare a atras-o spre casă.

„*Multe minuni sunt în Univers, dar capodopera creațiunii e tot inima unei mame*” — a zis cineva; iar o sentință mongolă zice: „*Bunătatea mamei este așa de nemărginită, ca suprafața cerului*”. Numai o mamă știe ce însemnează a iubi; o mamă își iartă totdeauna copilul.

Cu toate acestea, ah, cât de puțin știm să prețuim dragălașeniile unei mame, cât timp e în viață! Cât de puțin luăm în seamă, când suntem mici, toate mahnirile ce le îndură ea, din dragoste pentru noi! Dar, când moare, când dăm de ră-

Tineretul din București-Labirint în excursie.

ceala vieții, de griji și neajunsuri, când recunoaștem cât e de greu să găsești o compătimitate adevărată, și, numai când vedem cât de puțini sunt acei ce ne iubesc cu adevărat și se îngrijesc de noi, numai atunci mai pomenim de mama pe care am pierdut-o.

Următoarea istorisire dintr'o veche baladă franceză ne ilustrează în chip minunat iubirea pe care o poartă în inimă o mamă pentru copilul ei, oricât de rău și abătut ar fi el:

Se spune că a fost cândva un băiat sănman, care iubea o fată ce nu-l iubea pe el. Fata îi spuse: „*Adu-mi îndată inima mamei tale pentru cățelușul meu*”. El merse, își ucise mama și porni să aducă fetei inima mamei sale, așa cum îi poruncise. Dar grăbindu-se, se împiedcă și căzu cu inima mamei în pământ, înainte de a ajunge la țintă și, în timp ce sărmana inimă zăcea în țărână, dânsul o auzi întrebându-l cu blândețe: „*N'ai pățit nimic, copilul meu?*”

Iubite Cetitor! Iubite tânăr sau tânără! Dacă ai o mamă, atunci..... iubeste-ți mama..... respectă-o! În viața poți avea mulți prieteni, dar numai o singură mamă. Iubeste-o din toată inima. Sărută-i obrații brăzdați de griji purtate pentru tine; respectă-i încărunchile bătrânești; ține cele de muncă înăspritele-i mâini în mâinile tale, privește-o cu seninătate în ochi și spune-i că o iubești. Așterne-i calea cu florile gingășiei și ale venerației, ca s'o faci fericită acum cât timp mai este în viață. Nu aștepta să-i arăți toată iubirea, recunoștința și respectul, numai când va fi venit timpul să sapi cuvintele

„*mamă*” pe vreo piatră de marmoră prețioasă. Nu aștepta timpul când va trebui să-i presari mormântul cu buchete de flori și coroane, ci fă-i plăcere și bucurie acum cât mai trăiește. Fă să-i tresalte inima de bucurie acum, măcar numai cu o parte din iubirea și respectul pe cari ai vrea să i le arăți după moarte. Gândește-te, ce ți-ar fi fost viața în copilăria ta, dacă mama ta te-ar fi tratat așa cum o tratezi tu astăzi la bătrânețele sale. Adu-ți aminte de dansa cât mai e vreme, cât mai e încă în viață. Du-te și pune-i brațele tale în jurul staturii sale gârbovite, sărută-i gura palită de vremuri, cu o sărutare în adevăr sinceră. Spune-i din toată inima și cu toată căldura că e cea mai bună mamă din lume, și că așa cum ești și cât ești, toată ființa ta o dă-torești ei. Atunci, sufletul ei va tresălta de bucurie, lumea se va însenina iarăși în ochii ei, viața-i va străluci ca un soare și va vedea că străduințele ei zeloase și iubitoare pentru creșterea ta, n'au fost zadarnice.....

Dar, iubite Cetitor, dacă iubirea unei mame față de copilul său este atât de mare, cu cât mai mare este iubirea lui Dumnezeu față de omul păcătos?! Iubirea lui Dumnezeu urmărește cu dor pe cel despărțit de Domnul, și nu lasă niciun mijloc neîncercat, ca să-l aducă înapoi la casa părintească. Aceeași siguranță despre iubirea lui Dumnezeu mișcă și pe păcătos și-l trage înapoi spre Dumnezeu. „*Nu vezi tu, că bunătatea lui Dumnezeu te duce la pocăință?*” Bunătatea și mila lui Dumnezeu înconjoară ca un lanț de aur pe orice suflet primejduit. Domnul zice: „*Te iubesc cu*

o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea Mea”. Rom. 2, 4; Ier. 31, 3.

Cine încearcă să trăiască despărțit de Dumnezeu, își pierde anii cei mai prețioși; căutându-și fericirea în uitarea de Dumnezeu, risipește forțele minții, ale inimii și ale sufletului, și se ruinează pentru veșnicie.

Nu cumva și tu, iubite Cetitor, ai pornit pe o cale aleasă de poftele tale? Nu cumva și tu te-ai depărtat de Dumnezeu? Nu cumva te afli și tu undeva singuratic și părăsit? Iată, glasul care de atâtea vreme vorbește inimii tale, dar de care n'ai vrut încă să ascuțiți, îți spune clar și lămurit: „*Scoală-te și pleacă, căci aici nu este odihnă pentru tine: căci din pricina păngăririi, vor fi dureri puternice*”. Vino înapoi acasă, la Tatăl tău. El te cheamă și zice: „*Întoarce-te la Mine, căci Eu te-am răscumpărat*”.

Prin păcat, tu te-ai înstrăinat de Dumnezeu. Tu ai părăsit casa părintească, ai desonorat pe Dumnezeu, prin păcatele tale, prin învârtosarea inimii tale, prin necredința ta, prin nelegiuirea ta.

Ți-ai aruncat tu vreodată privirea cu atenție în Cartea lui Dumnezeu?! Toată Sfânta Scriptură este istoria iubirii nemărginite și nestrămutate a lui Dumnezeu, descoperită în Isus Hristos. „*Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu. Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi*”.

În Sfânta Scriptură avem Cuvântul lui Dumnezeu și portretul vorbitor al Fiului lui Dumnezeu, cu duioasele cuvinte: „*TOT TE MAI IUBESC!*” Oare, ai recunoscut tu în Isus Hristos, *Chipul lui Dumnezeu?* Ai recunoscut tu în El pe *Mântuitorul tău?*

Glasul duios al lui Dumnezeu, mereu face apel la conștiința ta, mereu te strigă pe nume ca să vii înapoi la casa părintească. Lasă deci iubirea lui Dumnezeu să sdrobească toată învârtosarea ta, să topească ghița inimii tale! Nimic să nu-ți stea în drum, iubite Cetitor; întoarce-te în umilință la Tatăl tău ceresc, care te așteaptă cu brațele deschise. El **TOT TE MAI IUBEȘTE!**

David M. Făureșcu

O poveste minunată

Astăzi am să vă spun o poveste pe care o bunică din Iudea o va fi povestit nepoților ei cu mulți, foarte mulți ani în urmă. Să vă gândiți și să ghiciți unde este povestită această istorioară și care este numele mai marelui despre care e vorba.

Și iată cam în ce fel va fi povestit bunica nepoților ei cu păr bălai, adunați în jurul ei și ascultând nemșcați:

„E mult de atunci, dar cu toate acestea parcă-i ieri. Mi-aduc aminte foarte bine! Era pe vremea când bunicul vostru, , era unul dintre marii sinagogii, iar mămica voastră era o fetiță frumoasă și sglobie. Să fi tot avut doisprezece ani. O iubeam toți ca pe ochii din cap. Până și slugile noastre nu mai puteau de dragul ei.

„Dar într-o zi nu știu ce s'a întâmplat. Fetița noastră n'a mai putut mânca, și avea mari fierbințeli. Am dus-o la pat, și am trimis în grabă după doctor. Toate eforturile noastre rămăneau zadarnice. Am chemat pe toți doctorii, dar niciunul nu se pricepea să spună ce are și ce să facă spre a-i alina durerile.

„Biata fetiță! Cum se svârcolea și țipa de durere! Uneori părea că nu ne mai recunoaște când vream s'o mângâiem. Nu știam ce să mai facem. Ni se sfâșia inima de durere când o vedeam chinându-se.

„Cum stam așa de veghe la căpătâiul scumpei mele fetițe.

ceas după ceas, mi-am adus aminte că am auzit pe unii dintre robii noștri vorbind în șoaptă între ei despre lucrurile minunate pe cari le făcuse un învățător cu numele Isus, cum adică vindecase orbi, ologi, și tot felul de suferințe.

„Eu văzusem pe Isus, Marele Învățător. De multe ori fusese în sinagoga noastră și ne lămurise Scripturile. Mi se părea că trebuie să fie un om foarte cum se cade, pentru că făcea numai bine și fața Sa exprima o iubire adâncă față de oricine. Se deosebea mult de unii dintre învățătorii noștri!

„Am chemat pe unul dintre robi și l-am rugat să-mi povestească și mie ceva despre lucrurile minunate, săvârșite de Isus. El a făcut aceasta cu multă bucurie, pentru că iubea pe Isus și li urma învățăturile. După ce l-am ascultat, am simțit în inima mea convingerea că Isus poate să vindecă și pe scumpa mea fiică. Am rugat numaidecât pe bunicul vostru să meargă să caute pe Isus și să-l aducă la patul ei de suferință.

„Luând pe unul dintre robi cu el, bunicul vostru, . . . , s'a dus să caute pe Isus. Dar n'a trecut mult după plecarea lui și, în timp ce ședeam la căpătâiul odorului meu, ea și-a deschis ochii albaștri ca azurul, și apoi i-a închis iarăși, spre a nu-i mai deschide. Firul vieții ei se rupsesse. Orice ajutor omenesc era de prisos.

„Cu inima sfâșiată de durere, am chemat în grabă pe un rob și l-am trimis după stăpână-său, bunicul vostru , să-i spună să nu mai supere pe Isus, căci fetița a murit.

„Rudele și prietenii noștri au intrat înlăuntru și au început să se jelească. Plângeau toți în toate părțile. Eu nu mai știam nimic. Deodată bunicul vostru a intrat în casă, s'a îndreptat spre mine și m'a apucat de mână. Când mi-am ridicat privirile, am recunoscut pe Isus în persoana care-l însoțea.

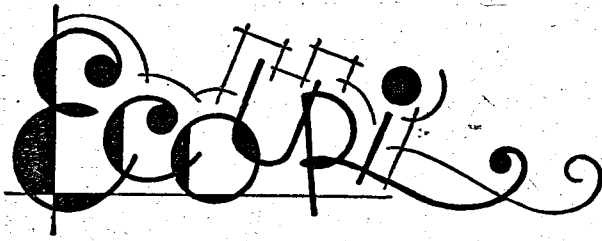
„Nu știu cum s'a făcut, dar n'am mai putut plânge. Inimă mi s'a liniștit în piept, fiind cuprinsă de un simțământ de nădejde. Privirea lui Isus era așa de iubitoare, că nu mi-aș mai fi luat ochii dela El. Ochii Săi erau plini de iubire și compătimire. Un fior de bucurie mi-a trecut prin inimă când am auzit glasul Lui zicându-mi: „De ce plângi? Fetița n'a murit, ci doarme!”

„Când au auzit aceste cuvinte, unii dintre cunoscuții și prietenii noștri au început să râdă, și ziceau: „O! nu, ea n'a mai dat semne de viață de câteva ore. A murit, cu siguranță!”

„Isus S'a întors spre ei și le-a poruncit să iasă afară.

„Dintre toți cei de față n'au mai rămas înlăuntru decât trei din ucenicii Săi, , și . . . , cari stau înapoia Lui. Aveau niște fețe așa de iubitoare și erau așa cuprinși de întristare pentru durerea mea de mamă! Cu toate acestea ochii lor exprimau o solie de nădejde. Eram cuprinsă de uimire și parcă

(Urmare la pag. 10)

(Urmare dela pag. 12)

Mai târziu, la Oberon, un spion l-a denunțat, și a fost arestat. Spionul și-a cerut apoi răsplata, dar nu i-a fost dată. El a fost chiar blestemat de slujbașul căruia i-a făcut denunțul. Pentru câtva timp Brousson a fost ținut ca prizonier în castelul Foix. Mai târziu a fost dus la Montpellier și trecut printr'o așa numită încercare. Cu toate că recunoștea că a predicat împotriva decretul regelui, el nu vroia să trădeze pe aceia cu cari conlucrase.

Cele șase războaie pe cari le-a dus Statele-Unite dela organizarea lor ca stat și până astăzi, au costat-o pe aceasta aproximativ 28.000.000.000 dolari.

În timpul războiului chino-japonez când orașul Shanghai era răscolit de bombe și niciun telefon nu funcționa, oamenii de afaceri transmiteau mesajii importante înlăuntrul orașului și în afară cu ajutorul porumbeilor.

Unul dintre cei mai cunoscuți aviatori din partea de apus a Statelor-Unite este John Graves, un pilot de linie, care are o poreclă specială, ce i-a fost dată de Indianii Navaho din Noul Mexic. Ei îl numesc „Fasolea sburătoare” pentru motivul că el a sburât peste un grup dintre ei când se găseau înzăpeziți cu câțiva ani mai înainte, și le-a aruncat alimente.

Hailie Selassie, fostul împărat al Abisiniiei, deși nu se mai luptă cu trupele italiene prin munții și văile imperiului său, se luptă acum cu sărăcia la Bath, în Anglia. Aceasta, ca și dușmanul de mai înainte, dovedește o netă superioritate; și a determinat pe împărat să-și vândă palatul. El intenționează să se mute la Londra, în primul rând, pentru motive de economie, și în al doilea rând pentru a fi în strânsă legătură cu afacerile politice.

Cel mai mare meteor din lume se află în Africa de sud-vest. El are o compoziția de nikel și fier, având între cincizeci și șaptezeci de tone greutate.

Din 1931 și până astăzi Japonia a luat peste 1.600.000 kilometri pătrați din suprafața de 9.650.000 de kilometri pătrați a Chinei.

În Evul Mediu era obiceiul în unele ținuturi ca și animalele și chiar insectele să fie făcute răspunzătoare de faptele lor rele. Ca rezultat, istoria ne descoperă cazuri când insectele vinovate erau citate în fața tribunalului cu toate formalitățile legale convenite. Așa s'a întâmplat, de pildă, cu fânțarii din Mainz în secolul al treisprezecelea. Evident, pe atunci fânțarii aveau aceleași apucături ca și astăzi, și au fost aduși în fața tribunalului ca să fie pedepsiți. Înțeleptul judecător a făcut tot ce i-a stat în putință ca judecarea lor să fie cât se poate de dreaptă, și din pricină că erau prea mici și nevânștrici, le-a rânduit un curator și un sfătuitor, cari să-i reprezinte. Acești domni au pledat cât au putut mai bine în favoarea lor, și sentința a fost ca insectele vinovate să fie izgonite într'o anumită regiune rezervată lor, unde să poată trăi fără să mai supere pe vecinii lor. Cât își vor fi respectat fânțarii partea lor de tocmeală, istoria nu mai spune.

Țara Chile este de douăzeci și cinci de ori mai lungă decât lată.

Țimp de douăzeci și cinci de ani Hristosul Anzilor — o statuie colosală făcută din gloanțe și ghiulele topite după sugestia unui grup de femei iubitoare de pace — a stat cu un braț întins peste hotarul dintre Chile și Argentina, ca un simbol al păcii eterne care se nădăjduște că va domni între cele două țări. Mai înainte aceste țări se dușmăneau de moarte.

Șasezeci de națiuni — cel mai impresionant număr care a participat vreodată la o expoziție internațională — și-au exprimat deja intențiile lor de a lua parte la Expoziția mondială din New York, plănuită pentru anul 1939.

Baville, care era judecător, a condamnat pe acest om al lui Dumnezeu să fie tras pe roată și apoi să fie executat. Aceasta însemna că brațele și toate oasele sale să fie sfărâmate în cel puțin opt bucăți, și apoi să fie omorât, — dacă mai trăia după o astfel de durere. I s'a propus să-și lase credința ca să-și scape viața. Dar el a rămas statornic. Cel puțin douăzeci de mii de oameni au fost de față la executarea lui, în Noembrie, 1698. Brousson, îmbrăcat în haine de predicator, mergea rugându-se, spre locul de execuție între două șiruri de soldați cu baionetele la arme.

Judecătorii s'au arătat miloși față de el schimbându-i sentința — să fie adică mai întâi ștrangulat și apoi tras pe roată.

Știind că mulți dintre prietenii săi trebuie să fie de față, și pentru că iubea pe oameni din tot sufletul, a încercat să rostească vreo câteva cuvinte mulțimii adunate. Dar totul fusese aranjat mai dinainte ca să nu spună niciun cuvânt. Se temeau că aceasta ar aduce un câștig cauzei pe care el o reprezenta. Când și-a deschis gura să vorbească, sunetul tobelor au umplut văzduhul, și au continuat până când glasul i s'a stins sub strânsoarea ștreangului.

Și astfel un om care și-a închinat viața numai în slujba adevărului, aducând nădejde în sufletele obidite, întorcând pe mulți de pe calea viciilor și crimelor, a murit de moartea criminalilor. Aceștia sunt eroii de cari lumea aceasta nu este vrednică.

R. H.

25252525252525252525252525252525252525
Cetiți și răspândiți

Amicul Tinerimii

Director: MIHAIL MANEA
Redactor: MIHAIL IONESCU
Redacția și Administrația, București 4. Strada Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială, pentru îndrumarea morală a Tineretului. Anul VI. No. 4/1938. Abon. pe un an lei 48, un număr lei 8. Tip. și Edit. „C. E.” București IV. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.